

/Over hoogten en laagten op de Stubaiier Höhenweg

Een bergwandelse, eens iets anders dan rotsklimmen of bergbeklimmen over gletsjers en spalten, was mijn uitgangspunt. Maar dat bergwandelen zeker niet te onderschatten is, bleek al snel uit onze week in het Oostenrijkse Stubaital!

Vol enthousiasme vertrek ik. De reis verloopt vlot, enkel op het einde is er wat file. Maar het is vakantie, dus ik vind me er niet in op. In de namiddag kom ik aan bij hotel Wiesenhof in Mieders. Daar worden we opgewacht door een Nederlandse hoteluitbater! Zelf vindt hij de bergen 'ondingen' en is hij verbaasd dat we negen dagen gaan stappen om aan de andere kant van het dal uit te komen. Op onze vraag "Waarom ben je dan hier komen wonen?" krijgen we als antwoord: "die bergen, die brengen wel bergen geld!"

DER EINSTIEG

Na een stevig ontbijt rijden we met de taxi naar het dorpje Neder. Doorheen het Pinnistal passeren we langs bergweiden en almen. Bij de laatste, de Karalm, eten en drinken we nog snel iets. De bediening is in typische 'Lederhosen' en 'Dirndl'. De eerste echte klim van onze tocht gaat richting het Pinnisjoch. Zo komen we bij de eerste hut, de Innsbrucker Hütte, die bijna pal op het joch ligt. Voor sommigen is deze klim al pittig, maar met een reden: vijf liter fruitsap meesleuren, geen goed idee. Wat drankpoeder of Isostar-tabletten ter vervanging geeft al een hele gewichtsbesparing. Vanuit de hut kunnen we een eerste top beklimmen: de Kalkwand. Dieter, onze begeleider, Ward, Stefanie en ik beklimmen samen deze eerste prachtige "Kreuzgipfel" van de week.

Na een deugdlozende douche schuiven we aan voor het eten: noedelbouillon en goulash met pasta - de eerste en niet de laatste van deze week. Terwijl het voorspelde hitteonweer losbarst op de achtergrond, kruipen we in onze slaapzak. Onze eerste nacht in een berghut, in de schaduw van de Habicht.

Sneeuwveldje bij de oversteek naar de Nürnbergerger Hütte

THE LONGEST DAY

De wegbeschrijvingen voorspellen een lange dag: zeven à acht uur. Onze tredzekerheid zal vandaag voor de eerste keer op de proef gesteld worden. Op het joch, nabij de Pramarnspitz, nemen we een langere pauze voor een energiereep, wat chocolade, noten, of een meegesmokkelde boterham uit de hut. Hoewel de passages niet heel technisch zijn, zijn er toch stukken met kabel en zelfs wat behulpzame (of onbehelpzame) ijzeren treden.

Bij één van deze passages valt Dieter's vader, Stefaan. Een kleine struikeling, maar met een beenbreuk tot gevolg. We moeten een helikopter bellen. Verdorie, hoe kon dit gebeuren! We hebben niet meteen bereik om de 112 of 140 (Lokale Bergredding Oostenrijk) te bellen.

We blijven rustig en Dieter verdeelt de taken. Hij maakt een briefje met de 5W's (Wie, Waar, Wat, Wanneer en Weersituatie) en blijft bij zijn vader. Ward zoekt hoger naar gsm-bereik en belt de hulpdiensten. Dieter vraagt mij om met de rest van de groep door te gaan over de volgende pas, er is namelijk een onweer op komst.

We stappen verder en horen het verlossende geluid van de helikopter. Stefaan wordt geëvacueerd en we zijn allemaal toch wat meer gerustgesteld. We komen bij een splitsing waar we een belangrijke beslissing moeten nemen: ofwel nemen we het pad richting de Lautersee en blijven we op gelijke hoogte met de hut en doen we op het einde nog een 'klettersteig' van 100 meter. Ofwel dalen we af en stijgen we opnieuw steil richting de Bremer Hütte. Hoewel de klettersteig haalbaar is zonder materiaal, kiezen we voor de tweede optie. We zijn vermoeid en het ongeval van Stefaan heeft ons toch een kleine, mentale tik gegeven. Op de laatste 'trap' haalt Dieter ons in. We verenigen ons rond een glaasje schnaps en Dieter doet zijn verhaal. Het is voor iedereen duidelijk: een goede verzekering is onontbeerlijk in de bergen! Moe maar voldaan, gaan we na deze lange dag van negen uur uiteindelijk slapen.

DAG DRIE

Vandaag start de dag moeizaam. De copieuze maaltijd van de vorige avond speelt parten op de eerste helling van de dag: een klim van driehonderd meter van de hut naar het Simmingsjöchl. Een sanitaire stop lijkt te helpen, onze motor draait weer op volle toeren. Na een eerste afdaling komen we op een klein plateau met fris groen gras waar enkele bergriviertjes samenkomen. Ik denk bij mezelf: "dit moet het ideale gebied zijn voor gemzen, een ingesloten kom met gras en water". Wanneer ik omhoog kijk zie ik pal voor me één van de meest majestueuze beesten uit het alpenlandschap: geen gems, maar een uit de kluiten gewassen steenbok!

"WE STAPPEN VERDER EN HOREN HET VERLOSSENDE GELUID VAN DE HELIKOPTER..."

Na het plateau volgt nog een leuke, maar pittige afdaling met kabels en trapjes. Zoals meestal het geval is moeten we nog even terug omhoog langs wat kabels en treden, om zo aan te komen bij de Nürnberger Hütte. De tocht van vandaag was kort, maar zeker niet te onderschatten. Tijd dus om op krachten te komen met een 'Kaiserschmarren mit Preiselbeeren'.

In de namiddag geeft Dieter nog een les kaartlezen. Hij legt ook uit waarom hij steeds een touw meedraagt: niet alleen om er stoer uit te zien, maar ook om eventuele passages af te zekeren. We leren een aantal klimknopen en het gebruik ervan en zien hoe we met een prusiktouw een klimgordel kunnen maken.

LET'S GO SWIMMING IN THE POOL

We verlaten de hut richting noordwesten en gaan via de kam tot op de pas, waar we onze rugzak achterlaten en naar het kruis van Mairspitz gaan. We dalen af en beslissen om de raad van de 'Wirt' uit de laatste hut te volgen en wijken af van het pad. We gaan richting twee kleine meertjes, die warm en zwembaar zouden zijn. Op aangeven van 'Bergführer Von Holder' wagen we ons aan een frisse dip in het water. De stramheid glijdt meteen van onze spieren weg. Heerlijk!

Na een uurtje luieren, beslissen we om toch maar snel af te dalen naar de Sulzenau Hütte. We installeren ons in het 'Matrazenlager' en doen snel de ramen open: het slaapruim ligt onder het dak en het is er na de zonnige dag betrekkelijk warm. Uiteindelijk komt ook vandaag de weersvoorspelling uit: een spetterend onweer, dat geluk-

LAAG EN DAN TOCH HOOG!

We hebben drie mogelijkheden voor de oversteek naar de Dresdner Hütte: een lage variant langs de gletsjerrivier van de Sulzenaufener, over het Beiljoch en dan terug dalen naar de hut, een iets hogere route die eveneens over hetzelfde joch gaat, of de hoogste variant waarbij we na een uiterst steile klim over de bergkam stappen langs de toppen van de Kleiner Trögler en de Grosser Trögler. Met de weersvoorspellingen in ons achterhoofd beslissen we om de laagste variant te kiezen. "De bergen lopen niet weg, we komen volgend jaar nog maar eens terug voor die toppen", denk ik bij mezelf.

Op onze weg komen we stenen tegen op plekken tot waar vroeger de gletsjer reikte. Waar de kaart een klein plasje toont aan het uiteinde van de gletsjertong, is ondertussen ook een heus gletsjermeer ontstaan. Op het Beiljoch bevinden we ons net in een science fiction decor: de pas ligt bezaaid met honderden zorgvuldig gestapelde, soms wel metershoge steenhopen. Een surrealistisch beeld, daar hoog in de bergen. Na de pas dalen we af naar de Dresdner Hütte, die te midden van een skigebied ligt. Niet de mooiste logeerkamer op onze tocht, maar de kamers zijn net iets luxueuzer en dat is best eens aangenaam. Door onze vroege aankomst, stel ik nog voor om de via ferrata naar de top van de Egesengrat te doen. Stefanie is bereid om met me mee te gaan, want alleen in de bergen vind ik best risicovol.

Licht gepakt starten we de klim van zeshonderd meter naar de top. We stijgen zeer vlot en op anderhalf uur bereiken we het kruis op de top van 2902 meter. We drinken wat, eten een handvol gedroogd

fruit en genieten van het prachtige uitzicht op de toppen rondom ons: Zuckerhütt, Wilder Pfaff, ... Hiermee hebben we het hoogste punt van onze tocht bereikt. In het Gipfelbuch is bijna geen plaats meer en moeten we nog een vakje bijtekenen tussen de vele namen om onze namen te vereeuwigen. Een selfie bij het kruis kan ook niet ontbreken! Daarna dalen we op een dik uur terug af naar de hut. Wat ben ik blij: toch nog de top bereikt!

'I LOVE IT WHEN A PLAN COMES TOGETHER'

Vandaag staat een lange traverse op de planning, met de overschrijding van de hoogste pas op de tocht: de Grawagruabennieder. Ook vandaag wordt er onweer voorspeld voor de namiddag. We nemen een stevig ontbijt in de hotelhut en om half acht vertrekken we. Dieter vraagt me op kop te lopen. We zetten ons in de beste volgorde om zo de groep te kunnen samenhouden. We houden ons aan een strak schema en nemen twee korte pauzes. Om twaalf uur bereiken we de top van de Grawagruabennieder. Beneden zien we ons eindpunt van de dag liggen: de Neue Regensburger Hütte. Alles loopt volgens plan en Dieter is best tevreden. Maar de afdaling die volgt is, niet van de poes. Waar een tijd geleden nog een sneeuwveld lag met een pad er doorheen, is er nu enkel nog een blokkenveld. Gelukkig zijn er talrijke markeringen en raken we een voor een veilig beneden. Om twee uur, na een dag van zes en half uur, komen we aan bij de hut. Gelukkig, want nog geen uur later volgen de regenbuien en het voorspelde onweer.

Links: Kruis op de Grosser Trögler met zicht op de Zuckerhütt

Rechts: "The Gang's All Here!": op weg van de Dresdner naar Neue Regensburger Hütte

IN HET SPOOR VAN DE GLETSJERPASTOOR

Vandaag staat een kortere etappe op het programma, richting de enige Oostenrijkse hut op onze tocht: de Franz Senn Hütte. Voor wie Franz Senn niet kent: hij was een Oostenrijks pastoor en ook mede-oprichter van het Deutscher Alpenverein.

De eerste klim van de dag leidt ons tot op een pas met opnieuw een klinkende naam: het Schrimmennieder. Vandaar gaan we nog snel even op een loopje naar een kruis op het Basslerjoch. Spijtig genoeg zorgt de oplossende nevel door de regen van gisteren voor wat wolken, waardoor het zicht iets minder goed is. Na een lange heen-en-weer slingerende afdaling, met heel wat grote blokken stenen, komen we aan bij de hut. We ontmoeten er veel klimmers, alpinisten, en hier en daar ook wat amateuralpinisten met een 'Klettersteig'-set uit bandslings en musketons. De wind komt plots snel op, de wolken groeien aan en er komt terug regen opzetten. Daardoor valt ons plan om de Klettersteig te doen letterlijk in het water. Er zit niets anders op dan ons in het lager te installeren met een boek en een glaasje. 's Avonds volgt nog een echt Oostenrijks avondmaal: 'Wiener Schnitzel met Kartoffelsalat', en een pudding met bessen als dessert. Iets anders dan de vele goulash-achtige maaltijden van de voorbije dagen!

TWEE TOPPEN IN ÉÉN DAG!

Twee uur na ons vertrek uit de Franz Senn Hütte komen we aan een klein 'Jausenstation', de Seduker Hochalm. Het is zondag, dus de mis speelt op de radio. Het spirituele gezang van de parochianen is de eerste muziek die onze oren bereikt na een week in de bergen. We stappen verder en komen langs het eerste kruis van de dag: de Marchsäule. Omdat het te nevelig is, beslissen we de kleine omweg langs het kruis niet te doen. Op de Gamskogel is de mist terug weg en hebben we een prachtig uitzicht.

Op dat punt hebben we twee mogelijkheden om tot het tweede kruis te klimmen. Ofwel klimmen we met volledige bepakking over de Hoher Burgstall naar de Starckenburger Hütte, ofwel gaan we eerst naar de hut en dan zonder bepakking naar boven. We kiezen ervoor om eerst langs de hut te passeren. De meesten van ons zijn blij als we er zijn en al snel komen de snacks en drankjes boven.

Zelf heb ik nog het kruis op het oog! Gelukkig is Stefanie terug enthousiast om mee te gaan naar de top. Boven hebben we een prachtig uitzicht op de drieduizenders van het Stubaital waaronder de Habicht, met vlakbij de Innsbrucker Hütte waar we een kleine week geleden vertrokken! Tijdens het afdalen ontmoeten we ook Luc die nog naar boven komt. Wanneer we in de hut aankomen, brengt Dieter een verassing: morgen beklimmen we de Hoher Burgstall! Zijn we daar net niet geweest...?

BACK TO THE REAL WORLD

's Nachts heeft het wat geregend, waardoor er opnieuw een lichte ochtendnevel is. Gelukkig dus dat we gisteren al konden genieten van de Hoher Burgstall, want vandaag is het zicht op de top nihil. Na wat 'leichte Kletterei' komen we bij het laatste kruis op de Niederer Burgstall. Op de afdaling naar het middelstation van de Kreuzjochbahn is er toch nog wat regen en zo halen we voor de eerste keer deze week toch onze regenjas en rugzakovertrek boven. Als laatste etappe nemen we de gondels tot aan de Fulpmes en komen we zo terug in de bewoonde wereld.

In het hotel volgt een stevige douche en een verlossende scheerbeurt, waarbij de baard van acht dagen plaats maakt voor een babyvelletje. Na het middagmaal gaan we met enkelen nog shoppen in Innsbruck. De rest zoekt het zwembad op of gaat voor wat genot in de sauna. 's Avonds volgt na een lekkere schnitzel nog een 'late night' muzieksessie.

HET AFSCHIED

Na een korte nacht staan we toch op tijd aan het ontbijt. Voor de meesten volgt nog een lange dag in de wagen. We nemen afscheid van mekaar en realiseren ons wat een prachtige week we samen gehad hebben. Hopelijk zijn we snel terug in de bergen om nieuwe avonturen te beleven! ▲

reiswijzer

REISPERIODE

half juli tot half augustus, voor de meest stabiele weerscondities.

VERVOER

Met de auto tot Mieders, in het dal kan je gebruik maken van de taxidienst www.taxi-stubai.at.

ACCOMMODATIE

Voor de eerste en laatste nacht verbleven we in Hotel Wiesenhof (www.hotelwiesenhof.at). Alle informatie over de hutten vind je op www.stubaier-hoehenweg.at.

KAARTEN

Alpenvereinskarte 31/1, 31/2 en 31/3

MOEILIKHEIDSGRAAD

Geen gletsjerpasages of uiterst technische passages, maar tredzekerheid, een goede fysieke conditie en geen hoogtevrees zijn wel noodzakelijk.

